

ПРИЗИВ ЗА СКРЪБ

Дейвид Уилкерсън

5 Октомври 1987

Убеден съм, че единственият начин да изпиташ пълнотата на радостта на Йехова е, да споделиш скръбта Му. Бог скърби заради греха и онези, които наистина ходят с Него, влизат в скръбта Му.

В дните на Ной, „Господ видя, че се умножаваше злината на човека по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден. И Господ се разкая, че беше създал човека на земята, и се огорчи в сърцето Си.” (Битие 6:5-6)

Еврейската дума използвана тук означава „преряза сърцето”. Това означава болка. Грехът сред човечеството нараняваше дълбоко Бог, причинявайки Му голяма сърдечна болка.

Исая каза за Христос: „Той е... човек на скърби и свикнал с печал” (Исая 53:3). „А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари.” (Исая 53:4). Греховете на човечеството причиниха тази скръб. Той влезе в болката и скръбта на небесния ни Отец.

Старозаветните и новозаветни Божии слуги изпитваха същата скръб заради греха

Давид беше Божий човек, който откри славата на радостта в Йехова, но тя беше родена от голяма скръб заради прегрешенията на Господните хора. Той каза: „Видях неверните и се погнусих, защото не опазиха Твоето слово.” (Псалм 119:158). „Да не мразя ли, Господи, онези, които мразят Теб? Да не се ли отвращавам от онези, които се надигат против Теб?” (Псалм 139:21). Давид мразеше онова, което Бог мразеше, скърбеше за нещата, които наскърбяваха Бог и се отвращаваше от онова, от което Бог се отвращаваше.

Пророк Амос вика срещу „безгрижните в Сион... които не скърбите за бедствието на Йосиф...” (Амос 6). Той споделяше Божията скръб за върналите се към греха хора, излежаващи се в спокойствие и просперитет, без да мислят за предстоящия час на съда, лежейки на леглата си от слонова кост (материализъм), пеещи любимата си музика, пиещи вино, но не изпитващи скръб за разрухата около тях. (виж Амос 6:1-6)

Думата, която Амос използва е „поболея”. Той всъщност казваше: „Грехът и разрухата сред Божиите хора не те кара да се поболееш. Не те отвращава, защото си заслепен от греха и добрия живот, на който сега се радваш.”

Неемия скърбеше, понеже разбираше злото, което се бе просмукало в Божия дом. Върналото се към греха свещенство беше вкарало там ужасен компромис, но само Неемия разбираше дълбочината на беззаконието и ужасните последици, които това щеше да донесе на хората (виж Езекийл 13:1-9). Първосвещеника Елиасив, чието име на иврит означава „единство чрез компромис“, беше настанил в храма Товия, амонски принц. По закон, никой амонец нямаше право да стъпва в храма. Но на Товия, чието име означава „просперитет, удоволствие, добър живот“, му беше позволено да живее там – езичник, окопан в Божия дом.

Вече имаше нещо ново в Божия дом. Покварено служение се беше обединило с езичеството. Божият народ копнееше за просперитет, за добър живот, а Товия беше готов и желаше да ги научи на материалистичния път на идолопоклонството. „А преди това свещеникът Елиасив, който беше поставен над стаите на дома на нашия Бог, понеже беше сродник на Товия“ (Неемия 13:4)

Неемия разбра злото, което се случваше, спонсорирано от мекото към греха духовенство. „И пак дойдох в Ерусалим и разбрах за злото, което Елиасив беше направил заради Товия, като му беше приготвил стая в дворовете на Божия дом. И това ме оскърби много и аз изхвърлих цялата покъщнина на Товия вън от стаята. После заповядах да очистят стаите и пак внесох там съдовете на Божия дом...” (Неемия 13:7-9)

Неемия не действаше по инстинкт или според легалистичната традиция! Той виждаше през Божиите очи, чувстваше онова, което чувстваше Бог и разбираше злото от смесването, от компромиса, от канцерогенния растеж на греха в Божия дом.

Ако повече служители разбираха злата комбинация от музиката, нахлуването на забавлението и похотта на материализма в църквата днес, те биха скърбили поради това като Неемия и още веднъж биха изхвърлили тези неща от църквата. Господи, дай ни тяло от проповедници и енориаши, на които им се гади от греха и смесването, и които ще се изправят срещу тях. Господи, дай ни вярващи с достатъчно проникателност, за да разберат дълбочината и ужаса на компромисите и греховността, които пълзят в Божия дом.

Павел скърбеше поради отпадането на Божиите хора. Той предупреди: „Защото мнозина живеят, за които много пъти съм ви казвал, а сега и с плач ви казвам, че са враговете на Христовия кръст... чийто край е погibel, чийто бог е коремът... чиято слава е в техния позор, които отдават ума си на земните неща.“ (Филипяни 3:18-19)

Смисълът на гръцки тук е „ридаене на висок глас“ или „да ридаеш с разбито сърце“. Това, да види християни, които се обръщат към земните неща, отхвърляйки укора на Кръста, разби сърцето на Павел до толкова, че той буквално се тресеше от скръб по Бог. Не бе тихо отчаяние или безропотни въздишки поради отпадането на вярващите, а висок, пронизващ, сърцераздирателен плач на човек, който чувства Божията скръб за отклонилите се деца.

Служението на скръбта

Самуил беше млад човек, призван към „служението на скръбта“. Не към собствената си, не към тази на човечеството, а към дълбоката и необхватна Божия скръб! Бог беше дълбоко наскърбен поради грешното състояние на Своя народ и нямаше с кого да сподели скръбта Си. Той беше на път да махне славата Си от Сило, а служението, което тогава стоеше пред олтара, не знаеше това. Колко тъжно е да си така глух и сляп точно в часа на съда.

Израил беше покварен, духовенството прелюбодействаше, а установеното, организирано служение бе напълно сляпо. Илий представлява загниващата религиозна система със всичките ѝ собствени интереси, която е омекнала от лекия живот и вече почти не мрази греха. Илий беше станал дебел и мързелив за дълбоките Божии работи и просто я караше през пръсти.

Синовете му, Офний и Финеес представляват традиционното служение. Тези двама млади свещеници никога не се бяха срещали с Бог. Те не знаеха нищо за това да „чуеш от небето, за глада за Бог, за горящата страст да преживееш славата на Господното присъствие – нищо за Божията скръб. Този тип вярващи не постят и не се молят. Те се оглеждат за най-доброто място в служението, с най-големите облаги и най-голям шанс за растеж. Сърцата им никога не са били съкрушени за изгубеното човечество, почти не познават страданието. Те са продукт на студените и мъртви обреди. Не са освежени от Бог! Те говорят правилните неща, нещата от книгите, звучат и действат професионално. Но, нямат свято помазание и не познават страха и ужаса от Святия Бог.

И така, както синовете на Илий, те стават чувствени, светски и служат само на себе си. Синовете на Илий станаха толкова покварени, че Бог ги нарече „синове на Велиал“ (синове на Сатана). Жалко за тях, защото „те познаваха Бог“ и „се угояваха с най-доброто от всичките приноси на народа Ми Израил“ (1 Царе 2:29). Заради това, множества евангелски младежи стават толкова студени и чувствени, пристрастяват се към рок музиката, пият бира, практикуват незаконен секс, отегчени са и нервни. Някои младежки пастори ги провалят чрез собствения си беден опит и липсата на разбиране от Святия Дух. Ако младежките лидери не познават Господ, как могат да достигнат Божиите деца? В момента сме изправени пред трагедията цяло едно поколение да се отклони от Бог, понеже нямат няколко пастири, които да им покажат как да избягат от сатанинските клопки в този век. Чувствените желания на младежите са били обслужвани твърде дълго.

Илий беше загубил цялата си духовна проникателност! Анна - една благочестива жена, горчиво плачеше в Божия дом в Сило. Тя просеше Бог да ѝ даде син и беше в дълбока молитва. Тя е модел за молящия се свят остатък, който копнее и плаче пред Бог за свежо слово от Него. „А Анна говореше в сърцето си, само устните ѝ се движеха, а гласът ѝ не се чуваше. Затова Илий я помисли за пияна.“ (1 Царе 1:13)

Колко сляп може да е Божият служител само?! Тя беше в Духа, говореше с Бог под Божественото помазание и скоро щеше да стане канал за обновлението на Израил, а Божия човек не можа да проумее истината. Той не разбра нищо от онова, което ставаше на олтара. Какво се беше случило с този свещеник на всемогъщия Бог, че той стоеше пред прага на

дълбоките Божии действия, които щяха да повлияят на бъдещето на Израил, а беше толкова далече от Бог, че си помисли, че това е от плътта?

Как щеше да се доближи Бог до тези грешни, покварени хора на Израил? Бог е наскърбен, иска да разтърси нещата, на път е да се раздвижи бързо в гнева Си и да изплюе всички от устата Си! А Илий не знаеше! Илий беше станал толкова отстъпчив, чувстваше се толкова удобно, беше толкова напоен със студените традиции, че нямаше ни най-малка представа какво казва или смята да направи Бог. Синовете му щяха да бъдат отхвърлени, буквално отрязани от Божиите неща. Но, те бяха толкова пристрастени към най-добрите парчета месо, толкова закоравели от грях, че се бяха превърнали в служители на Сатана – слепи за предстоящия съд. Бог трябваше да отиде извън установената религиозна структура, за да намери някой, достатъчно отворен да сподели скръбта Му!

Обществото на Самуил

Господ винаги изкарва на сцената хора като Самуил, които да чуят гласа Му по време на духовен упадък. Това общество се състои от мъже и жени, които не се интересуват от традиции, повишения и деноминационни граници. Те представляват пастори и миряни, които имат ухо да чуят и са се затворили с Бог.

Бог изпрати безименен пророк при Илий с предупреждение. Това беше изстрел право в сърцето на религиозната система, която се ползваше от собствените си протекции. Илий закриляше непокорните си синове. Бог му каза пророчески: „Почиташ синовете си повече от Мен, за да се угоявате с най-доброто от всичките приноси на народа Ми Израил?“ (1 Царе 2:29)

Когато Илий чу как синовете му парадираха с блудството си пред събранието, всичко което каза беше: „Недейте, синове мои! Защото не е добър слухът, който чувам — вие правите Господния народ престъпници.“ (1 Самуил 2:24). По-късно, Бог каза на Самуил, че ще съди дома на Илий, понеже той знаеше за беззаконието им и не направи нищо. „Защото му казах, че ще съдя дома му до века за беззаконието, което той знаеше — защото синовете му си навлякоха проклятие, а той не ги възпря.“ (1 Самуил 3:13)

Има определен на земята съд над служители на Евангелието, които знаят греха на събранието или семейството си, но отказват да се разправят с него. Те може да плеснат по ръката прелюбодейците, пияниците, блудниците, но нямат пронизващо укорително слово! Страхуват се да дисциплинират духовните си деца. В съда, нашият Господ ще попита: „Защо не показва на хората разликата между чистото и нечистото?“

Защо Илий беше толкова мек към греха на децата си? Защото те крадяха филето миньон преди да влезеше във врящия котел и носеха вкъщи прясно месо, и Илий беше свикнал с това. Щеше да страда, ако им се противопостави твърде рязко - трябваше отново да започне да се храни с мокро, варено месо. Беше се научил да си затваря очите пред злото в Божия дом и в семейството си.

Мисля, че затова някои проповедници са толкова нежни към греха - упоени са от добрия живот! Радват се на комфорта и престижа на големите цифри, на големите сгради! Какво лицемерие е, когато служителят знае, че трябва да каже нещо, а едва спомене: „Не трябва да правиш такива лоши неща!“ Без свят гръм. Няма скръб по греха и компромиса. Няма го виждането на Павел за огромната греховност на греха. Няма предупреждения за Господно възмездие и наказание. Хората ще се обидят, ще спрат да идват на църква, ще спрат да плащат сметките. Растежът може да бъде възпрепятстван.

Проповядвал съм в някои от тези църкви и беше съкрушаващо преживяване. Обикновено, пасторът, също като Илий обича Божия ковчег – не е лош човек. Но е страхлив. Страх го е от раздвижването на Святия Дух, страх го е да не засегне хората, само говори за святост, но го е страх да се разправи грубо с греха. Има много разводи. Има тайни любовни връзки! Младежите са вързани от навици, дяконите пият и пушат, има и много недуховни светски събития.

Застанах на амвона на този брат, заявих Господното изискване за святост, призовах към покаяние, предупредих за съд над греха и компрометираните вярващи се втурнаха напред, плачещи, изповядващи, търсещи освобождение. Погледнах настрани и видях, че пастора се тревожи да не би службата да излезе извън контрол или да не би да има някакви прояви на неконтролируем плач или просване на пода, поради осъждане и скръб за греха. Той беше изплашен до смърт, че „новите му хора“ няма да разберат това. Не можа да изчака събранието да свърши, за да успокои нещата. Започна да шепне сладки уверения, че Бог обича всички, напомни им за напредналия час и ги разпусна. Потуши осъждението, а обременените от грях членове на църквата се прибраха вкъщи, обезпокоени от безразличието на своя пастор.

Тръгвам си от такива събрания с разбито сърце. Питам се: „Къде е скръбта поради греха? Не могат ли да видят лидерите, че тези ридаещи овце искат да плачат и да позволят на осъждението от Святия Дух да извърши очистителната си работа в тях?“

Къде е Божията скръб на амвоните ни?

Къде са хората като Самуил, които са чували Божия глас, които са били събудени от Святия Дух, които са получили откровение за идващия скоро съд върху върналия се към греха Божий дом? Защо всички проповедници на Евангелието не плачат поради грешното състояние на църквата? Защо, като стражи на стената не плачат всички пастори и евангелизатори?

За Самуил се казва: „Тогави Самуил му каза (На Илий) всичките думи и не скри нищо от него“ (1 Царе 3:18). Питам те, пасторе, всичко ли казваш? Премълчаваш ли истината, защото те е страх да не обидиш някого?

Посланието от обществото на Самуил не е приятно! „Но Самуил се боеше да каже видението на Илий.“ (3:15). Самуил чу Бог да се произнася за края на грешната религиозна структура. Видението беше съкрушително! Бог нямаше повече да търпи вид на благочестие без силата на светостта. Над Божия дом щеше да се стовари съд. Прелюбодейството щеше да бъде

изобличено. Компрометираните лидери вече нямаше да се радват на благословенията на Божието присъствие.

Бог щеше да махне присъствието Си от Сило и да направи нещо ново и славно в Израил. Той каза: „Аз ще си издигна верен свещеник, който ще върши това, което е според сърцето Ми и според душата Ми; и ще му построя дълготраен дом; и той ще ходи пред помазаника Ми завинаги.“ (1 Царе 2:35). Това говори за хора като Самуил – вярващи и служители – които споделят сърцето на Бог. Те познават ума на Господ, волята Му и ходят в страх и святост пред Него. Обществото на Самуил са молещи се хора и защото имат връзка с Бог, на тях им е дадено да познават и споделят скръбта Му! Докато Самуил беше в молитва, Бог му откри страшните неща, които щяха да дойдат върху народа Му. „И Господ каза на Самуил: Ето, аз ще извърша в Израил нещо, от което на всекиго, който го чуе, ще му писнат и двете уши.“ (1 Царе 3:11)

Мога да ви кажа на кого говори Бог в днешно време! Той говори на онези, които са затворени с Него, които жадуват за Него, както еленът жадува за вода, които са умрели за всяка егоистична амбиция, които нямат друга цел в живота си, освен да донесат слава, удоволствие и радост на сърцето Му!

Казвам това без да трепна – не деноминация ще занесе Божието Слово в това проклето поколение! Няма да има комитет, който чува истинското Слово и възпламенява събранието на остатъка в последните дни. Докато ангелите от Апокалипсиса излизат, за да смажат земята, деноминациите и религиозните лидери ще се трудят неуморно, за да защитят интересите и подсилват властта си, пишейки разпоредби и резолюции.

До самият край на служението си, Самуил носеше Божията скръб за народа Си. Израил копнееше за цар, така че да бъдат „като всичките народи...“ (1 Царе 8:20). Самуил падна на колене, безкрайно разочарован. И отново Бог сподели скръбта Си с него: „А Господ каза на Самуил: Послушай гласа на народа за всичко, което ти казват, защото не теб отхвърлиха, а Мен отхвърлиха, да не царувам над тях.“ (1 Царе 8:7)

Божията скръб води до протест срещу греха

Божията скръб върху обществото на Самуил трябва да роди протест срещу всеки грях и отстъпничество! „Затова сега послушай гласа им. Но строго ги предупреди и им покажи какво ще бъде правото на царя, който ще царува над тях.“ (1 Царе 8:9)

Накъдето и да се обърнеш днес, все по-голяма част от Божиите хора отхвърлят господството на Христос! Чува се вик: „да бъдем като другите народи“. Това е смесване! Това означава да бъдем точно като света. Този глас казва: „Искаме Бог и света!“

Благодаря на Бог за протестиращото общество на Самуил! Те са чули от Бог и знаят докъде водят всички компромиси. Виждат страшните резултати от отстъпничеството в бъдещето, и като Павел ридаят с този пронизващ, сърцераздирателен скръбен плач.

Призивът за скръб свършва с вечна радост в Йехова!

Онези, които скърбят поради греха в църквата са наричани „говорители на гибелта“ и „тъжни торби“. Много християни казват: „Не ми харесва да съм около тях. Звучат толкова негативно, мрачно и изглеждат толкова тъжни.“ Това е така, защото просто не ги познават! Те не знаят, че онези, които споделят Божията скръб по греха са доведени също и до най-великата степен на радостта.

На онези, които наистина скърбят с Бог им е дадено радостно сърце в Йехова! „И да не цъфти смокинята, и да няма реколта по лозите, и да пропадне производението на маслината, и нивите да не произведат храна, и овцете да изчезнат от кошарата, и да няма говеда в оборите, аз пак ще се радвам в Господа, ще се веселя в Бога на спасението си. Господ Бог е силата ми; Той прави краката ми като на елените и ми дава да ходя по височините ми. За първия певец, на моите струнни инструменти.“ (Авакум 3:17-19)

Тази радост идва от това, че тези хора знаят, че дори и в най-злите дни, Бог винаги ще има чисто служение, свято и отделено от света тяло. Те знаят, че Бог ще ги почете с постоянното Си присъствие, дори и всички останали да се обърнат в страх от тях. Те са пълни с радост, защото черпят сила от вярата във величието и силата на Бог, Чии наказания винаги са справедливи. Те могат да кажат като Авакум: „Дори и всичко да се провали, сърцето ми ще се радва само в Бог!“ Дори, когато изглежда, че всичко наоколо се проваля и няма почти никакво доказателство за постигнати резултати, скръбта е заменена от възторжена радост, заради близостта до Господното сърце. Скърбящият остатък може да каже като Павел: „Като умиращи, и въпреки това, ето, живеем; като наказвани, и въпреки това неумъртвени; като наскърбени, но винаги радостни...“ (2 Коринтяни 6:9-10)

Като заключително доказателство, че това да споделяш Божията скръб води до радост, ви припомням думите на Давид, който каза: „Който излиза с плач и носи семе за сеене, непременно ще се върне с радост и ще носи снопите си.“ (Псалм 126:6)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
 © 1987 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[A Call to Grief](#) / [Призив за скръб](#)